

altsaa vil aflægge et lille Vidnesbyrd i den Henseende her i Salen i Dag, skal jeg selvfølgelig ikke komme ind paa udførlig at udtale, hvad vi udførlig have behandlet for en Del Aar tilbage, men jeg vil minde om Grundlovens § 2, atter minde om Grundlovens § 2, som siger, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Rigsdagen, det vil sige begge Rigsdagens Afdelinger selvfølgelig, det vil med andre Ord sige, at ingen af de 2 Parter har Lovgivningsmagten alene. Rigsdagen kan ikke lovgive for sig alene, og det samme kan Kongens ansvarlige Regering heller ikke. Vor Grundlov kender ingen anden lovgivende Virksomhed end Kongens og Rigsdagens i Forening. — Jeg vil ganske kort minde om, at heller ikke med § 25 staar denne Lov i Overensstemmelse. Jeg billiger ikke den Betragtning, at den kan være udstedt i Henhold til Grundlovens § 25. Grundlovens § 25 forudsætter for det første stærk Trang — „særdeles paa-trængende“ skal en saadan foreløbig Lov være. Jeg erkender ikke, at der var særdeles Trang til at udstede denne Lov 27de Oktober 1885, da den blev udstedt. Jeg er vis paa, at var man gaaet i modsat Retning, havde man stillet paa at udslette Sporene af de provisoriske Tilstande, saa vilde man være gaaet den rette Vej; men den Vej, man slog ind paa ved at fortsætte med de provisoriske Love, var om muligt at vække Trangen, om muligt at gyde Olie i Ilden, at forværre Tilstandene og bringe mere Uro og Gæring til Stede, end der ellers vilde være Tale om. — Jeg skal minde om i samme Forbindelse — det er jo for øvrigt ikke noget nyt, det have vi talt om før — at Loven mangler efter min Opfattelse den Forudsætning, som nødvendigvis skal være til Stede: at Rigsdagen ikke er samlet. Rigsdagen blev hjemsendt nogle faa Dage før denne Lovs Udstedelse. Jeg mener, at var der en Trang til Lovens Udstedelse den 27de Oktober, saa var ogsaa den samme Trang til Stede nogle faa Dage i Forvejen. Men, som sagt, jeg skal ikke opholde mig længere derved, men bare minde om det.

Jeg skal dernæst gaa over til at sige, at jeg mener ikke, at det er rigtigt, at denne Lov passerer gennem Landstinget, uden at der protesteres mod Behandlingen af denne

Sag. Det har jeg gjort hvert Aar ved Behandlingen af denne Sag, og det er min Hensigt at gøre det, saa længe denne Lov vender tilbage til os. Jeg anser det for min Pligt at gøre det. Jeg havde i Fjor Lejlighed til at minde om, hvorledes denne Lov trods de almindelige Regler for Loves Behandling. Da den saakaldte Bisnepolitikk havde Herredømmet, de tre første Aar efter Provisoriet, kunde denne Lov behandles hurtigere, det første Aar allerhurtigst. Det første Aar kunde Udvalget afgive Betænkning paa mindre end en Maaned. Efter at vi vare komne ind i den saa højt priste Forhandlingsperiode, er det blevet værre. Det havde jeg, som sagt, Lejlighed til at vise i Fjor. Det er blevet værre med Aarene. Behandlingen af Loven er bleven vanskeligere og vanskeligere. Jeg skal ikke opholde mig videre ved det, men blot henvise til mine Udtalelser i Fjor og videre sige: 3 de senere Aar er Regeringen jo kommen ind paa at holde Loven tilbage den største Del af Samlingen. Det er nu i den femte Maaned af Samlingen, at Loven forelægges for os. Det samme var Tilfældet i Fjor og — saa vidt jeg husker — ogsaa det foregaaende Aar. Jeg til- lod mig i Fjor at spørge: Hvad er Grunden til denne Behandling? Hvad er Grunden til, at den højtærede Krigsminister holder Loven tilbage paa Samlingens femte Maaned? Og hvad er Grunden til, at det høje Ting behandler baade denne Lov og de andre provisoriske Love paa den Maade, som stik er? For Eksempel i Fjor behandlede Sagen slet ikke i Udvalget, der blev holdt et eneste Møde paa nogle faa Minuter, hvor der ikke foregik andet, end at alle med Undtagelse af mig fandt, at det var ørkesløst at røre videre ved denne Sag. Den højtærede Krigsminister svarede mig i Fjor — eller gav mig i Grunden intet Svar. Han svarede, at „jeg kunde ranse mit eget Hjerte.“ Det var det hele Svar, jeg fik. Jeg forstaaer ikke Meningen med dette Svar; at jeg skulde ranse mit eget Hjerte, om dermed menes, at det Svar, jeg finder hos mig selv, er det rigtige? Jeg ved ikke, om det er den højtærede Krigsministers Mening; men i alt Fald skal jeg tillade mig at sige lidt om det Svar, jeg finder i de Tanker, som røre sig hos mig angaaende Behandlingen af denne Sag. Der er inderst inde i mit Hjerte Kyster, der hviste